

Udělat radost (23.2.2012)

Já vím, že to vypadá, jako když opisuju sama od sebe, ale podobnost názvu dnešní stopětky s názvem nedávným je čistě náhodná. Jde totiž o úplně jiné téma.

Když si loni v létě Bád'a s Milkou pořídili nový byt a postupně si ho začali zařizovat, napadlo mě, že bych jim do něj mohla něco ušít. Co ale? Deky už mají a další nepotřebují. Možná by se jim hodily nějaké polštářky na sedačku a k tomu... k tomu barevně sladěné prostírání na jídelní stůl, který je ve stejné místnosti, a taky parádní ubrus. Námět byl schválen a začala jsem vybírat látky. V Americe, samozřejmě, protože u nás prostě takový výběr není. Látky jsem objednala mezi vánočními svátky a čekala neobvykle dlouho na dodávku. Místo ní jsem se dočkala lístečku od pošťáků, že zásilka byla zatčena a že mám zplnomocnit poštu k vyřízení celního řízení. Pak se mě vyptávali, co jsem si objednala a proč a nakonec mi za balíček látek vyměřili clo a poplatek 530 Kč. Nebyla jsem nadšená, leč zákon je zákon a na každého jednou dojde. Natěšeně jsem si donesla domů krásné a velice drahé látky a pak se dále věnovala práci na Zvířetnické kronice.

Když byly podklady v tiskárně, vrhla jsem se na šití. Udělala jsem si návrh parádního ubrusu přesně na míru, pohrála si s barevným laděním, s aplikacemi, a když tento víkend nastal den D, kdy jsem měla věci na místě předat a pokochat se jimi, onemocněla jsem. A tak jsem všechno dala Bád'ovi, když si byl v neděli zahrát fotbal v Modřanech. S napětím jsem čekala na odezvu, na fotky. A když přišly, málem mě to porazilo – ubrus na stole ani trochu nevypadal, jak by vypadat měl. I volala jsem synáčkovi a přeptala se na rozměry stolu. 140 x 75, prohlásil okamžitě. Poslala jsem ho změřit středovou část ubrusu - byla 140 x 75. Závada tkvěla ve stole, neboť jeho rozměry byly 140 x 90 – těch udaných 75 byla výška stolu, která jim utkvěla v hlavě.

Myslím, že jsme měli všichni štěstí, že jsem ty věci předávala takhle, že jsem si to obrovské zklamání neprožila na místě. Tolik vymyšlení, tolik investic, vylepšených o nehorázné clo, tolik práce, tolik těšení z originálních doplňků – a ono to nesedí. Je to hezké stále, ale ten vtip postavený právě na rozměru se ztratil, ba naopak působí rušivě.

Zlobila jsem se tedy o samotě a pak mi došlo, že se nemám na co zlobit. Byla to moje volba, já jsem chtěla udělat radost. Tím ale přece není dáno, že ji skutečně udělám nebo že odezva bude adekvátní všemu tomu, co jsem do přípravy vložila. Ono někomu dělat radost je vlastně hodně náročná disciplína založená na tom, že z dělání radosti musím mít radost především já sama bez ohledu na cokoli, a hlavně nesmím nikomu nic vyčítat, když to nevyjde.

Mimochodem, Báďa s Milkou radost měli. Jen si myslím, že ji mohli mít o fous větší, kdyby nebyli troubové a kdyby... eh, jak že to má být? Hlavně nikomu nic nevyčítat a naopak se radovat z toho, že jim můžu ušít další ubrus.

(Náš Zvířetník, 23.2.2012)

<http://naszviretnik.net/2012/02/23/105x148-udelat-radost/>

{fshare}